

Neděle 12. po Trojici

Mk1,1-8

7.9.2025

Pozdrav:

Počátek náš a pomoc naše je ve jménu Hospodina, Boha našeho,
který učinil nebe i zemi,
který je věrný ve svém věčném milosrdenství
a dílo rukou svých nikdy neopouští.

Introit:

Duch Panovníka Hospodina je nade mnou,
abych nesl radostnou zvěst pokorným,
poslal mě obvázat rány zkroušeným srdcem,
vyhlásit zajatcům svobodu a vězňům propuštění,
vyhlásit léto Hospodinovy přízně...
potěšit všechny truchlící.

Píseň: 187

Čtení: Iz40,1-8

Píseň: 395,573

Kázání: Mk1,1-8

Jsou různé začátky. Začátek nového školního roku. Začátek druhé stovky věku br. Müllera. Začátek církevního roku, roku civilního. My však čteme o úplně jiném začátku. Nikoli o začátku, ale o počátku: *Počátek evangelia Ježíše Krista, Syna Božího*. Erché-počátek nás vrací zpět. Vrací nás na samý začátek. Obrací naši mysl někam, kde to všechno začalo. Obrací nás tam, kde jsme počali naši víru. Naše víra při početí byla takové embryo, které rostlo, sílilo, aby se narodilo v poznání. Tím vše nekončí, protože dítě musí růst, sát mléko víry, aby se z něj stal člověk Boží.

Svědék víry Marek své posluchače, ale i nás, vrací na samý počátek, kdy vše začalo. Kdy Bůh byl při díle. Bylo to tehdy, když nás vysvobodil z nástrah Rudého moře, z nástrah Jordánu, babylonských zajetí i všech úzkostí, pochyb a nevěrností.

Svědék Marek nám představuje Syna Božího. My víme, že to pravděpodobně je Ježíš z Nazaretu. Nestačí jenom vyznat: Ježíš byl ukřižován, a třetího dne vstal z mrtvých. Marek vypráví příběh počátků. Svědek Marek staví před nás Jana Křtitele, který je předposlední v řadě těch, kteří prorokují, tedy jsou cele zaujati pro Boha, kteří s Bohem a lidmi rokují o Bohu.

Jan Křtitel, ale i my, *nejsme hodni, abychom se sklonili a rozvázali řemínek jeho obuvi*. Takto vyznává Jan Křtitel. Jak vyznáváme my?

Jan zve na poušť. Tam to vše začalo, tam na poušti se formoval lid Boží, Izrael. Aby lidé uslyšeli a uvěřili, tak je Jan Křtitel vytrhuje z jejich dosavadních zvyklostí. Jan zve z ruchu Jeruzaléma, z ruchu chrámového provozu, ze zajeté zbožnosti i bezbožnosti. Zve nikoli do blahobytu, bezpečí, pohody. Jan Křtitel zve do syrovosti pouště.

Tam v Jeruzalémě, v Římě, tam v Praze v obchodních centrech, tam se musí stát zázrak, aby lidé uslyšeli hlas tichý. Hlas, který zve.

Jan Křtitel nad hlukem římské říše vyvádí lidi na poušť. Jako krysař zpívá píseň o záchraně. Je to hlas *volajícího na poušti*.

Uprostřed beznadějné pustiny cosi začalo žít. Ožilo starozákonní proroctví Izajáše. Ožila naděje na spásu. Tam na poušti, uprostřed neživého, je cosi živého. Cosi, co se dere k životu.

Tento hlas volá k životu mezi neživotem. Poušť je prostředí k neživotu, a přeci tento hlas láká k sobě ty, kteří touží po životě a paradoxně se vydávají na poušť, aby ožili. Jako by Jan Křtitel mezi řádky volal: „Pulzující helenistické společenství, pulzující svět je tou mrtvou pouští, která není k životu“.

„*Čiňte pokání a dejte se pokřtít na odpuštění hříchů.*“ Opravdu nic víc než pokání a křest? Co vlastně znamená to pokání? Sypání popela, klečení na hrachu, splnění nějakého úkolu, aby náš hřích byl odpuštěn? Věřím, že pokání znamená počátek změny. Odvrácení se od dosavadní cesty. Navrácení se k počátkům.

A vycházeli k němu celá Judea a všichni jeruzalémští a křtili se od něho v Jordáně, vyznávající své hříchy. Ten osamělý hlas, který se možná někomu zdá divný, nakonec má své posluchače. Vyznávat hříchy je proces, který neustále trvá. Je to vrácení se k počátkům.

Ten Jan byl oblečený do velbloudí kůže a opásán koženým opaskem a jedl kobyly a med včel. Jako pěst na oko působí ten Jan. Ve zjemnělé, moderní kultivované antické společnosti musel Jan svým vzezřením jasně provokovat. Jako by tímto oděvem chtěl vyjádřit osamělost hlasu, který zve k evangeliu, a přesto dovede oslovit.

U revokování minulosti Jan nezůstane. Nechce, abychom vše dělali, jak se dělávalo. Abychom chodili ve velbloudí kůži, jedli kobyly a vzpomínali na zašlou slávu církve. Ano, počátky si máme připomínat, ale Jan jde dál. I my se musíme zvednout, tak jak se zvedli ti, kteří za Janem přišli na poušť.

Za mnou přichází mocnější než já. Za Janem někdo přichází. Někoho mají lidé z pouště světa očekávat. Někdo má přijít, ten, který to odpuštění hříchů potvrdí jako neodvratitelnou skutečnost.

Marek vypráví příběh a jako by říkal: „Nechte se překvapit“. Marek vypráví své evangelium od počátků proto, aby náš zrak nastavil na toho přicházejícího. Církev, my, žijeme v mezichase, mezi časy počátku a příchodu. Tento mezichas byl vyplněn příběhem Ježíše Krista, Syna Božího, jehož příchzení a konečné přijetí očekáváme.

Amen.

Píseň: 358

Večeře Páně